

J. & N. Whitehead: AMERICKÉ FIŠKÁLNE ŠIALENSTVO - VLÁDA SI POŽIČIAVA 6 MILIÁRD DOLÁROV DENNE A NÁS TO NÚTI SPLÁCAŤ!

- CZ24 News | 22. dubna 2023

USA: Nežijeme americký sen. Žijeme finančnú nočnú moru.

Vláda USA financuje svoju existenciu z kreditnej karty.

Vláda - a to sa týka aj súčasnej administratívy - míňa peniaze, ktoré nemá, na programy, ktoré si nemôže dovoliť, a "my, daňoví poplatníci" sme tí, ktorí sú nútení zaplatiť účet za vládne fiškálne šialenstvo.

Podľa údajov Výboru pre zodpovedný federálny rozpočet si vláda denne požičiava približne 6 miliárd dolárov.

Ako upozorňuje redakcia denníka Washington Post:

"Národ sa dostal do nebezpečnej situácie, keď jeho dlhy v pomere k celkovému objemu ekonomiky sú najvyššie od druhej svetovej vojny. Ak sa nič nezmení, Spojené štáty sa čoskoro ocitnú v nepoznanom scenári, ktorý oslabí ich národnú bezpečnosť, ohrozí ich schopnosť investovať do budúcnosti, nespravodlivo zaťaží budúce generácie a vyžiada si škrt v kritických programoch, ako je sociálne zabezpečenie a zdravotná starostlivosť. Takúto budúcnosť si nikto neželá."

Podíme sa baviť o číslach, dobre?

Štátny dlh (suma, ktorú si federálna vláda v priebehu rokov požičala a ktorú musí splácať) je 31 biliónov dolárov a do roku 2033 narastie o ďalších 19 biliónov dolárov. To znamená približne 246 000 dolárov na daňového poplatníka alebo 94 000 dolárov na každého obyvateľa krajiny.

Väčšina tohto dlhu sa nahromadila za posledné dve desaťročia, a to najmä vďaka fiškálnym machináciám štyroch prezidentov, desiatim zasadaniam Kongresu a dvom vojnám.

Odhaduje sa, že suma, ktorú táto krajina dlhuje, je v súčasnosti o 130 % vyššia ako jej hrubý domáci produkt (všetky výrobky a služby vyrobené za jeden rok prácou a majetkom dodaným občanmi).

Inými slovami, vláda míňa viac, ako prináša.

USA sú dvanástou najzadlženejšou krajinou na svete, pričom veľkú časť dlhujú Federálnemu rezervnému systému, veľkým investičným fondom a zahraničným vládam, konkrétne Japonsku a Číne.

Odhaduje sa, že splátky úrokov zo štátneho dlhu dosiahnu v tomto roku 395 miliárd dolárov, čo je podstatne viac, ako vláda vynakladá na dávky a služby veteránom, a podľa Pew Research Center viac, ako vynaloží na základné a stredné školstvo, pomoc pri katastrofách, poľnohospodárstvo, vedu a vesmírne programy, zahraničnú pomoc a ochranu prírodných zdrojov a životného prostredia spolu.

Podľa Výboru pre rozumný federálny rozpočet úroky, ktoré sme zaplatili z týchto požičaných peňazí, "predstavujú takmer dvojnásobok toho, čo federálna vláda vynaloží na dopravnú infraštruktúru, viac ako štvornásobok toho, čo vynaloží na vzdelávanie v základných školách, takmer štvornásobok toho, čo vynaloží na bývanie, a viac ako osemnásobok toho, čo vynaloží na vedu, vesmír a technológie".

O desať rokov tieto úroky presiahnu celý náš vojenský rozpočet.

Toto je finančná tyrania.

Politici nám predali účet za tovar a sľúbili, že splatia štátny dlh, naštartujú hospodárstvo, obnovia našu infraštruktúru, zabezpečia naše hranice, zaistia našu bezpečnosť a urobia nás všetkých zdravými, bohatými a šťastnými.

Nič z toho sa nesplnilo, a napriek tomu nás stále zatažujú dlhmi, ktoré sme si sami nespôsobili, zatiaľ čo vláda zostáva nekajúcna, neznepokojená a neodstrašená vo svojich bezohľadných výdavkoch.

Štátny deficit (rozdiel medzi tým, čo vláda minie, a príjmami, ktoré získa) je stále viac ako 1,5 bilióna dolárov.

Keby Američania spravovali svoje osobné financie tak, ako vláda zle spravuje národné financie, všetci by sme už boli vo väzení pre dlžníkov.

Napriek vládnej propagande, ktorú šíria politici a spravodajské médiá, však vláda neutráca naše dane na to, aby zlepšila náš život.

Sme okradnutí naslepo, aby vládne elity mohli ešte viac zbohatnúť.

V očiach vlády sme "my, ľudia, voliči, spotrebitelia a daňoví poplatníci" len niečo viac ako peňaženky, ktoré čakajú na to, kým ich vyberú.

"My ľudia" sme sa stali novou, trvalou spodinou v USA.

Uvažujte: Vláda vám môže zabaviť dom a auto (ktoré ste si kúpili a zaplatili) kvôli neplateniu daní. Vládni agenti môžu zmraziť a zabaviť vaše bankové účty a iné cennosti, ak majú len "podozrenie" na nekalé konanie. A daňový úrad trvá na tom, aby dostal prvú časť vášho platu na zaplatenie vládných programov, na ktorých nemáte právo nič hovoriť.

Nemáme žiadny skutočný vplyv na to, ako vláda funguje alebo ako sa využívajú prostriedky našich daňových poplatníkov, ale aj tak sme nútení platiť cez nos.

Nemáme žiadne reálne slovo, ale to vláde nebráni, aby nás ošklbávala na každom kroku a nútila nás platiť za nekonečné vojny, ktoré slúžia viac na financovanie vojensko-priemyselného komplexu než na našu ochranu, za projekty, ktoré prinášajú len málo alebo nič, a za policajný štát, ktorý slúži len na to, aby nás uväznil vo svojich väzniciach.

Ak nemáte na výber, nemáte hlas a nemáte žiadne skutočné možnosti, pokiaľ ide o nároky vlády na váš majetok a vaše peniaze, nie ste slobodní.

Samozrejme, nebolo to tak vždy.

Prví Američania viedli vojnu o neodňateľné práva, ktoré filozof John Locke opísal ako prirodzené práva na život, slobodu a majetok.

Netrvalo však dlho - v skutočnosti sto rokov - a americká vláda si začala nárokovať majetok občanov

vyberaním daní na zaplataenie občianskej vojny. Ako uvádza denník New York Times, "široký odpor viedol k jej zrušeniu v roku 1872".

Vláda, odhodlaná nárokovať si časť majetku občanov na vlastné účely, obnovila v roku 1894 daň z príjmu. Charles Pollock napadol daň ako protiústavnú a Najvyšší súd USA rozhodol v jeho prospech. Pollockovo víťazstvo malo pomerne krátke trvanie. Členovia Kongresu - jednotlivci v odhodlaní zdaníť príjmy Američanov - spolupracovali na prijatí ústavného dodatku, ktorý by zrušil rozhodnutie Pollocka.

V predvečer prvej svetovej vojny, v roku 1913, Kongres zaviedol trvalú daň z príjmu prostredníctvom 16. dodatku ústavy a zákona o príjmoch z roku 1913. Podľa zákona o príjmoch mohli byť jednotlivci s príjmom vyšším ako 3 000 USD zdaňovaní sadzbou od 1 % do 7 % pri príjmoch vyšších ako 500 000 USD.

Odtiaľto to už išlo len dolu vodou.

Nie je prekvapujúce, že vláda využívala svoje daňové právomoci na presadzovanie vlastných imperialistických plánov a súdy opakovane potvrdili právomoc vlády trestať alebo uväzniť tých, ktorí odmietli platiť dane.

Zatiaľ čo sa snažíme prežiť a robíme ťažké rozhodnutia o tom, ako minúť to málo peňazí, ktoré sa nám skutočne dostanú do vrecka po tom, ako si federálna, štátna a miestna vláda zoberú svoj podiel (to nezahŕňa skryté dane uvalené prostredníctvom mýta, pokút a iných daňových sankcií), vláda si naďalej robí, čo sa jej zachce - vyberá dane, navyšuje dlhy, mína nehorázne a nezodpovedne - bez toho, aby myslela na ťažkú situáciu svojich občanov.

Na dôvažok, všetky vojny, ktoré USA tak horlivo vedú v zahraničí, sa vedú z požičaných prostriedkov. Ako uvádza The Atlantic, "americkí lídri v podstate financujú vojny dlhom vo forme nákupu amerických štátnych dlhopisov subjektmi so sídlom v USA, ako sú penzijné fondy a štátne a miestne vlády, a krajinami ako Čína a Japonsko."

Samozrejme, my sme tí, ktorí musia tento požičaný dlh splácať.

Napríklad americkí daňoví poplatníci boli od 11. septembra nútení vynaložiť viac ako 5,6 bilióna dolárov na nákladnú a nekonečnú takzvanú "vojnu proti terorizmu" vojensko-priemyselného komplexu. To znamená približne 23 000 dolárov na daňového poplatníka na vedenie vojen v zahraničí, okupáciu cudzích krajín, poskytovanie finančnej pomoci zahraničným spojencom, plnenie vreciek dodávateľov obranných služieb a mastenie rúk skorumpovaným zahraničným hodnostárom.

Pozor, to je len časť výdavkov Pentagónu na americké vojenské impérium.

Spojené štáty tiež vynakladajú na zahraničnú pomoc viac ako ktorákoľvek iná krajina, pričom za päť rokov vyplatili takmer 300 miliárd dolárov. Viac ako 150 krajín na celom svete dostáva pomoc financovanú americkými daňovými poplatníkmi, pričom väčšina prostriedkov smeruje na Blízky východ, do Afriky a Ázie. Táto suma sa neustále zvyšuje.

Ako uvádza Forbes, "zahraničná pomoc USA je vyššia ako federálne prostriedky, ktoré ročne vynakladá 48 z 50 vlád štátov. Len vlády štátov Kalifornia a New York vynakladajú viac federálnych prostriedkov, ako USA každoročne posielajú do zahraničia."

Najnovšie USA od začiatku ruskej invázie vyčlenili takmer 115 miliárd dolárov na núdzovú vojenskú a humanitárnu pomoc pre Ukrajinu.

Ako varoval Dwight D. Eisenhower v prejave v roku 1953, takto vojensko- priemyselný komplex naďalej bohatne, zatiaľ čo americkí daňoví poplatníci sú nútení platiť za programy, ktoré len málo prispievajú k zlepšeniu našich životov, zabezpečeniu nášho šťastia a blahobytu alebo k zabezpečeniu našich slobôd.

Toto nie je spôsob života.

Nie sú to však len nekonečné vládne vojny, ktoré nás vyčerpávajú.

Sme tiež nútení vynakladať peniaze na sledovacie systémy na sledovanie nášho pohybu, peniaze na ďalšiu militarizáciu našej už aj tak militarizovanej polície, peniaze na to, aby vláda mohla prepadávať naše domy a bankové účty, peniaze na financovanie škôl, v ktorých sa naše deti neučia nič o slobode a všetko o tom, ako sa podriaďiť, a tak ďalej a ďalej.

V našej histórii bolo obdobie, keď naši predkovia povedali „už toho bolo dosť“ a prestali platiť dane tomu, čo považovali za nelegitímnu vládu. Trvali na svojom a odmietli podporovať systém, ktorý pomaly dusil akékoľvek pokusy o samosprávu a ktorý odmietal niesť zodpovednosť za svoje zločiny voči ľuďom. Ich odpor zasial semená revolúcie, ktorá bude nasledovať.

Žiaľ, za viac ako 200 rokov, odkedy sme si zriadili vlastnú vládu, sme dovolili bankárom, prebehlíkom a byrokratom, ktorí sa oháňajú číslami, zakaliť vodu a rozkradnúť účty do takej miery, že sme sa vrátili tam, kde sme začali.

Opäť tu máme despotický režim s imperiálnym vládcom, ktorý si robí, čo chce. Opäť tu máme súdny systém, ktorý trvá na tom, že nemáme žiadne práva pod vládou, ktorá požaduje, aby ľudia kráčali v súlade s jej diktátom. A opäť sa musíme rozhodnúť, či budeme kráčať ďalej, alebo prerušíme pochod a urobíme obrat smerom k slobode.

Ale čo keby sme jednoducho nevyťahli peňaženky a nezaplatili nehorázne požiadavky federálnej vlády na viac peňazí?

Čo keby sme sa len poslušne nepostavili do radu, aby sme hodili svoje ťažko zarobené doláre do zberného vedra bez otázok, ako budú použité?

Čo keby sme namiesto tichého posielania daňových šekov v márnej nádeji na nejaký mizerný výnos trochu počítali a začali z našich daní odpočítavať tie programy, ktoré odmietame podporovať?

Ako objasňujem vo svojej knihe Bitevné pole Amerika: Ak nemáme právo rozhodovať o tom, čo sa stane s našimi ťažko zarobenými peniazmi, potom nemáme vôbec žiadne práva.

AUTOR: John & Nisha Whitehead

[ZDROJ](#)

Překlad: Boris Mesár pro CZ24.NEWS